

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 171 (XV) — Nr. 416

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 13 iunie 2003

SUMAR

	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI
Decizia nr. 167 din 6 mai 2003 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 din Legea nr. 18/1996 privind paza persoanelor, obiectivelor, bunurilor și valorilor	1-3	626. — Hotărâre privind aprobarea stemei județului Dolj	8-10
Decizia nr. 196 din 13 mai 2003 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 34 din Codul de procedură civilă	4-5	627. — Hotărâre privind aprobarea stemei municipiului Calafat, județul Dolj.....	10-12
Decizia nr. 210 din 15 mai 2003 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (2) din Legea nr. 9/1998 privind acordarea de compensații cetățenilor români pentru bunurile trecute în proprietatea statului bulgar în urma aplicării Tratatului dintre România și Bulgaria, semnat la Craiova la 7 septembrie 1940, republicată.....	6-8	628. — Hotărâre privind aprobarea stemei municipiului Giurgiu, județul Giurgiu.....	12-14
		635. — Hotărâre pentru aprobarea Acordului de cooperare economică și tehnică dintre Guvernul României și Guvernul Republicii Namibia, semnat la București la 16 februarie 2003.....	14
		Acord de cooperare economică și tehnică între Guvernul României și Guvernul Republicii Namibia.....	15-16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 167

din 6 mai 2003

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 din Legea nr. 18/1996 privind paza persoanelor, obiectivelor, bunurilor și valorilor

Nicolae Popa — președinte
Costică Bulai — judecător
Nicolae Cochinescu — judecător
Constantin Doldur — judecător
Kozsokár Gábor — judecător
Petre Ninosu — judecător
Șerban Viorel Stănoiu — judecător
Lucian Stăngu — judecător
Ioan Vida — judecător
Florentina Baltă — procuror
Mihai Paul Cotta — magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 din Legea nr. 18/1996 privind paza persoanelor, obiectivelor, bunurilor și valorilor, cu modificările ulterioare, excepție ridicată de Timotei Mațcu în Dosarul nr. 1.144/2002 al Judecătoriei Darabani.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea dispune a se face apelul și în Dosarul nr. 509C/2002 având ca obiect aceeași excepție, ridicată de Gheorghe Alupoae și Dănuț Alupoae în Dosarul nr. 1.148/2002 al aceleiași instanțe.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare a fost legal îndeplinită.

Curtea, din oficiu, pune în discuție conexarea dosarelor, având în vedere identitatea de obiect a acestora.

Reprezentantul Ministerului Public este de acord cu conexarea dosarelor.

Curtea, în temeiul art. 16 din Legea nr. 47/1992, republicată, raportat la art. 164 din Codul de procedură civilă, dispune conexarea Dosarului nr. 509C/2002 la Dosarul nr. 508C/2002, care a fost primul înregistrat.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate. Se arată că dispozițiile criticate nu instituie un tratament discriminatoriu pentru cetățenii localităților rurale față de cei ai orașelor, principiul constituțional al egalității în drepturi a cetățenilor presupunând tratament egal doar pentru cetățenii aflați în situații identice. Totodată, nu sunt încălcate nici celelalte dispoziții constituționale invocate în susținerea excepției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin încheierile din 2 octombrie 2002, pronunțate în dosarele nr. 1.144/2002 și nr. 1.148/2002, **Judecătoria Darabani a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 din Legea nr. 18/1996, cu modificările ulterioare**, excepție ridicată de Timotei Mațcu și, respectiv, de Gheorghe Alupoae și Dănuț Alupoae.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, identică în ambele dosare, autorii acesteia susțin că dispozițiile art. 16 din Legea nr. 18/1996, cu modificările ulterioare, potrivit cărora locuitorii din mediul rural sunt obligați să asigure paza prin rotație a localităților, încalcă principiul egalității în fața legii prevăzut de art. 16 din Constituție, precum și dispozițiile art. 39 din Constituție care interzice munca forțată. De asemenea, se invocă de către autorii excepției și încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 53 alin. (3) privind contribuțiile financiare, ale art. 51 privind respectarea Constituției și a legilor, precum și cele ale art. 150 alin. (1) privind conflictul temporal de legi.

Judecătoria Darabani nu și-a exprimat opinia asupra excepției, considerând că, în susținerea acesteia, „pot fi aduse argumente și pro și contra”.

Potrivit prevederilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierile de sesizare au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate. De asemenea, în conformitate cu dispozițiile art. 18¹ din Legea nr. 35/1997, cu modificările ulterioare, s-a solicitat punctul de vedere al instituției Avocatul Poporului.

Guvernul apreciază că excepția este neîntemeiată. În argumentarea acestui punct de vedere, se susține că, potrivit textului criticat, „asigurarea pazei bunurilor publice și ale cetățenilor prin paza efectuată de către locuitorii comunelor și satelor reprezintă doar una din posibilitățile pe care legea le prevede pentru localitățile rurale, putându-se opta pentru oricare din celelalte variante, și anume: paza cu gardieni publici, paza cu paznici salariați sau prin societăți specializate de pază, în funcție de decizia locuitorilor, care sunt consultați în prealabil”. Totodată, se apreciază că legea, care prevede, pentru locuitorii din mediul rural, posibilitatea de a-și stabili concret modalitatea prin care se asigură paza bunurilor, „nu creează o obligație în plus pentru aceștia în raport cu locuitorii orașelor, ci are în vedere faptul că în localitățile rurale multe activități pot fi organizate prin contribuția nemijlocită a cetățenilor”. În consecință, se apreciază că nu sunt încălcate dispozițiile art. 16 din Constituție care instituie egalitatea în drepturi a cetățenilor.

Referitor la pretinsa încălcare a dispozițiilor art. 53 alin. (3) din Constituție, Guvernul apreciază că textul respectiv, referindu-se la contribuțiile financiare ale cetățenilor, nu este incident în cauză.

Avocatul Poporului consideră că excepția este neîntemeiată. În susținerea acestui punct de vedere se arată că, în cauză, nu este încălcat principiul egalității în drepturi, întrucât diferența de tratament juridic privind organizarea pazei în mediul rural față de cea existentă în orașe se justifică, astfel încât nu se poate reține că textul criticat ar institui un tratament discriminatoriu.

De asemenea, se arată de către Avocatul Poporului, nu poate fi reținută nici încălcarea dispozițiilor art. 39 din Constituție, întrucât, așa cum prevede „art. 39 alin. (2) lit. c), nu constituie muncă forțată prestațiile care fac parte din obligațiile civile normale stabilite de lege”. Or, „obligația de a asigura paza bunurilor publice și ale cetățenilor se stabilește prin hotărâre a consiliilor locale, adoptată în baza Legii nr. 18/1996 privind paza persoanelor, obiectivelor, bunurilor și valorilor, modificată și completată, după consultarea prealabilă a locuitorilor”.

În ceea ce privește dispozițiile art. 51, art. 53 alin. (3) și ale art. 150 din Constituție, invocate de autorii excepției, Avocatul Poporului consideră că „acestea nu au legătură cu dispozițiile legale criticate”.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere cu privire la excepția de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierile de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și celor ale art. 1 alin. (1), art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției îl formează dispozițiile art. 16 din Legea nr. 18 din 4 aprilie 1996 privind paza persoanelor, obiectivelor, bunurilor și valorilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 75 din 11 aprilie 1996, astfel cum au fost modificate prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 161 din 13 octombrie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 557 din 9 noiembrie 2000.

Textul criticat pentru neconstituționalitate are următorul cuprins:

— Art. 16: „(1) *Primarii sunt obligați să ia măsuri ca în comune și sate să se asigure paza bunurilor publice și ale cetățenilor prin formele prevăzute de prezenta lege și de către locuitorii acestora prin rotație, conform hotărârilor consiliilor locale, după consultarea prealabilă a locuitorilor. Consultarea locuitorilor se realizează prin adunări populare organizate pe sate.*

(2) *Persoanele care execută paza prin rotație trebuie să îndeplinească condițiile prevăzute la art. 19 alin. (1) lit. a)—d), să nu depășească maximul vârstei de pensionare și să poarte însemne distinctive în timpul executării serviciului de pază.*

(3) *Plata serviciului de pază se va asigura din fondurile bugetare locale.*”

Autorii excepției susțin că acest text de lege încalcă dispozițiile constituționale ale art. 16 alin. (1), ale art. 39, 51, 53 și ale art. 150 alin. (1) din Constituție, texte care au următorul cuprins:

— Art. 16 alin. (1): „*Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.*”;

— Art. 39: „*Munca forțată este interzisă.*”

(2) Nu constituie muncă forțată:

a) serviciul cu caracter militar sau activitățile desfășurate în locul acestuia de cei care, potrivit legii, nu prestează serviciul militar obligatoriu din motive religioase;

b) munca unei persoane condamnate, prestată în condiții normale, în perioada de detenție sau de libertate condiționată;

c) prestațiile impuse în situația creată de calamități ori de alt pericol, precum și cele care fac parte din obligațiile civile normale stabilite de lege.”;

— Art. 51: „Respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie.”;

— Art. 53: „(1) Cetățenii au obligația să contribuie, prin impozite și taxe, la cheltuielile publice.

(2) Sistemul legal de impuneri trebuie să asigure așezarea justă a sarcinilor fiscale.

(3) Orice alte prestații sunt interzise, în afara celor stabilite prin lege, în situații excepționale.”;

— Art. 150 alin. (1): „Legile și toate celelalte acte normative rămân în vigoare, în măsura în care ele nu contravin prezentei Constituții.”

În esență, critica de neconstituționalitate se bazează pe susținerea că textul art. 16 din Legea nr. 18/1996, cu modificările ulterioare, ar institui o discriminare a locuitorilor satelor față de cei de la orașe în ceea ce privește obligațiile de pază, prin prevederea obligației de prestare a pazei prin rotație, ceea ce ar avea și semnificația prestării unei munci forțate, a unei contribuții neconstituționale, precum și a nerespectării supremației Constituției printr-o reglementare care contravine dispozițiilor acesteia.

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că aceasta este neîntemeiată în sensul celor ce se vor arăta în continuare.

În ceea ce privește critica autorilor excepției privind încălcarea dispozițiilor art. 16 alin. (1) din Constituție care instituie principiul egalității cetățenilor în fața legii, Curtea reține că este neîntemeiată. În jurisprudența sa, Curtea Constituțională a stabilit, în acord cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, că acest principiu constituțional nu are semnificația uniformității, existând posibilitatea instituirii unor reglementări juridice diferite pentru situații care sunt diferite. Or, în acest sens, este evident că instituirea prin lege a unui sistem diferit de organizare a pazei bunurilor în mediul rural, față de cel existent la oraș, are o justificare rațională și obiectivă care rezidă în specificul vieții rurale, în răspândirea bunurilor (inclusiv a recoltelor) pe suprafețe întinse și deschise, în ocupația locuitorilor — preponderent agricolă —, în nivelul veniturilor bugetare, în tradițiile existente etc.

Față de cele de mai sus, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

D E C I D E:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 16 din Legea nr. 18/1996 privind paza persoanelor, obiectivelor, bunurilor și valorilor, cu modificările ulterioare, excepție ridicată de Timotei Mațcu în Dosarul nr. 1.144/2002, precum și de Gheorghe Alupoae și Dănuț Alupoae în Dosarul nr. 1.148/2002 ale Judecătoriei Darabani.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 mai 2003.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. **NICOLAE POPA**

Magistrat-asistent,
Mihai Paul Cotta

Curtea nu poate reține nici susținerea autorilor excepției privind încălcarea dispozițiilor art. 39 din Constituție, în contextul în care însuși textul invocat prevede la alin. (2) lit. c) că nu constituie muncă forțată „prestațiile impuse în situația creată de calamități ori de alt pericol, precum și cele care fac parte din obligațiile civile normale stabilite de lege”. Ca atare, art. 16 din Legea nr. 18/1996, cu modificările ulterioare, nu încalcă dispozițiile art. 39 alin. (1) din Constituție, de vreme ce însuși textul constituțional [art. 39 alin. (2) lit. c) teza a doua] exceptează prestațiile impuse de textul de lege criticat, și anume executarea serviciului de pază, prin rotație, de către locuitorii din mediul rural, cu consultarea locuitorilor întruniți în adunări populare organizate pe sate.

Cât privește invocarea de către autorii excepției, în susținerea acesteia, a dispozițiilor art. 53 din Constituție care interzic orice alte contribuții financiare cu excepția impozitelor și taxelor ori a altor prestații stabilite prin lege în situații excepționale, Curtea constată că aceste dispoziții constituționale nu sunt incidente în cauză, întrucât prestarea pazei de către locuitori, în condițiile legii, nu are legătură cu prevederile acestui text constituțional care se referă la contribuții financiare.

De asemenea, nu sunt incidente în cauză dispozițiile art. 150 din Constituție care se referă la legile preconstituționale și nu la legi adoptate în cadrul regimului constituțional instituit în anul 1991, cum este cazul legii criticate pentru neconstituționalitate în acest dosar.

Pe baza considerentelor mai sus expuse, din care rezultă că textul criticat nu contravine Constituției, Curtea reține că nu este încălcat principiul supremației Constituției, înscris în art. 51 al Legii fundamentale.

În sfârșit, Curtea constată că textul legal privind obligația locuitorilor de a asigura în comune paza bunurilor publice și ale cetățenilor, criticat ca fiind neconstituțional, nu contravine Pactului internațional cu privire la drepturile economice, sociale și culturale, ratificat de România prin Decretul nr. 212/1974, publicat în Buletinul Oficial al României, Partea I, nr. 146 din 20 noiembrie 1974. Pactul, garantând la art. 6 pct. 1 „[...] dreptul la muncă ce cuprinde dreptul pe care îl are orice persoană de a obține posibilitatea să-și câștige existența printr-o muncă liber aleasă sau acceptată [...]”, precizează la art. 4 posibilitatea statelor părți ca, în ceea ce privește folosința drepturilor asigurate în conformitate cu Pactul, să supună aceste drepturi „la limitările stabilite de lege, numai în măsura compatibilă cu natura acestor drepturi și exclusiv în vederea promovării bunăstării generale într-o societate democratică”.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 196

din 13 mai 2003

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 34
din Codul de procedură civilă

Costică Bulai	— președinte
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Paula C. Pantea	— procuror
Ioana Marilena Chiva	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 34 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Rodica Neagu în Dosarul nr. 5.180/2002 al Tribunalului București — Secția a III-a civilă.

La apelul nominal se constată lipsa părților, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată, apreciind că dispozițiile criticate nu contravin prevederilor constituționale invocate de autoarea excepției, ci reprezintă o măsură luată de legiuitor pentru asigurarea unei mai bune administrări a justiției.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 17 ianuarie 2003, pronunțată în Dosarul nr. 5.180/2002, **Tribunalul București — Secția a III-a civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 34 din Codul de procedură civilă**, excepție ridicată de Rodica Neagu într-o cauză având ca obiect soluționarea recursului împotriva unei sentințe prin care s-a admis acțiunea reclamantei Asociația de locatari, obligând autoarea excepției la plata sumei reprezentând cote de întreținere restante și penalități de întârziere. În cadrul recursului, autoarea excepției a formulat o cerere de recuzare, care i-a fost respinsă prin încheiere.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autoarea acesteia susține că dispozițiile legale criticate împiedică accesul liber la justiție, încălcând astfel art. 21 din Constituție, întrucât nu se dă posibilitatea atacării încheierii prin care s-a respins recuzarea, în cazul în care cererea de recuzare a fost formulată în recurs. Totodată, susține că se încalcă și prevederile art. 128 din Constituție, referitoare la folosirea căilor de atac, deoarece dispozițiile criticate nu asigură exercitarea dublului grad de jurisdicție.

Tribunalul București — Secția a III-a civilă apreciază că excepția este neîntemeiată, întrucât accesul la justiție al părții este asigurat tocmai prin posibilitatea de a formula

cererea de recuzare. În ceea ce privește folosirea căilor de atac, dispozițiile criticate prevăd că încheierea de respingere a recuzării poate fi atacată numai o dată cu fondul, ceea ce nu contravine art. 128 din Constituție, care lasă la aprecierea legiuitorului condițiile și limitele în care pot fi exercitate căile de atac.

Potrivit dispozițiilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate. De asemenea, potrivit dispozițiilor art. 18¹ din Legea nr. 35/1997, cu modificările ulterioare, s-a solicitat și punctul de vedere al instituției Avocatul Poporului.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât soluționarea cererilor de recuzare se face potrivit unor reguli speciale, derogatorii de la prevederile dreptului comun, iar potrivit dispozițiilor constituționale ale art. 125 și 128, competența, procedura de judecată și căile de atac sunt reglementate prin lege. Astfel, dispozițiile criticate consacră o regulă firească, a cărei rațiune constă în înlăturarea posibilităților de tergiversare a cauzei. Încheierea de respingere a cererii de recuzare este supusă aceleiași căi de atac ce poate fi exercitată împotriva hotărârii de fond, iar dacă aceasta din urmă nu este susceptibilă de a forma obiectul vreunei căi de atac, atunci nici încheierea respectivă nu poate fi atacată, ceea ce constituie o „soluție judicioasă, de tradiție, care consacră o procedură operativă [...]”. Ca atare, dispozițiile criticate asigură accesul liber la justiție, care, așa cum a statuat Curtea Constituțională în mod constant, nu presupune în toate cazurile accesul la toate instanțele judecătorești și la toate căile de atac prevăzute de lege, invocând în acest sens Decizia Curții Constituționale nr. 129/1995.

Avocatul Poporului apreciază că dispozițiile criticate nu îngăduiesc accesul liber la justiție, ci, dimpotrivă, asigură exercitarea acestui drept constituțional, instituind o măsură necesară pentru o mai bună administrare a justiției, evitând tergiversarea cauzelor. Potrivit prevederilor art. 125 alin. (3) și ale art. 128 din Constituție, procedura de judecată intră în competența legiuitorului, așa cum a statuat în mod constant Curtea Constituțională, de exemplu, prin Decizia nr. 45/1999 și prin Decizia Plenului nr. 1/1994.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, republicată, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și celor ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 34 din Codul de procedură civilă, care au următorul conținut:

„Încheierea prin care s-a încuviințat sau respins abținerea, ca și aceea prin care s-a încuviințat recuzarea, nu este supusă la nici o cale de atac.

Încheierea prin care s-a respins recuzarea se poate ataca numai o dată cu fondul.

Când instanța superioară de fond constată că recuzarea a fost pe nedrept respinsă, reface toate actele și dovezile administrate la prima instanță.“

În susținerea excepției de neconstituționalitate, autoarea acesteia apreciază că prin dispozițiile legale criticate sunt încălcate următoarele prevederi constituționale:

— Art. 21: *„(1) Orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime.*

(2) Nici o lege nu poate îngreuna exercitarea acestui drept.“;

— Art. 128: *„Împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii.*“

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, în realitate, aceasta privește numai dispozițiile art. 34 alin. 2 din Codul de procedură civilă, care prevăd posibilitatea atacării încheierii prin care s-a respins cererea de recuzare numai o dată cu fondul.

Nu se poate reține, așa cum fără temei susține autoarea excepției, că prin textul de lege criticat se încalcă prevederile art. 21 din Constituție privind accesul liber la justiție, căci cererea de recuzare nu constituie o acțiune de sine stătătoare, având ca obiect realizarea sau recunoașterea unui drept subiectiv al autorului cererii, ci o procedură integrată procesului în curs de judecată, al cărei scop este tocmai asigurarea desfășurării normale a judecării, iar nu împiedicarea accesului la justiție. Tocmai în considerarea acestui principiu constituțional consacrat de prevederile art. 21 din Legea fundamentală, legiuitorul a prevăzut posibilitatea atacării numai o dată cu fondul a încheierii prin care s-a respins cererea de recuzare, spre deosebire de încheierile prin care se încuviințează sau se respinge abținerea, ca și aceea prin care se încuviințează recuzarea, care nu sunt supuse la nici o cale de atac.

De asemenea, potrivit prevederilor art. 128 din Legea fundamentală, reglementarea căilor de atac este lăsată la latitudinea legiuitorului ordinar, ceea ce îi permite acestuia să excepteze de la exercitarea lor, atunci când consideră necesar, anumite hotărâri judecătorești, așa cum a procedat prin alin. 1 al art. 34 din Codul de procedură civilă.

Totodată, Curtea constată că dispozițiile criticate se circumscriu domeniului de reglementare a procedurii de judecată, care, potrivit dispozițiilor art. 125 alin. (3) din Constituție, este atributul exclusiv al legiuitorului. Așa cum a statuat în mod constant Curtea Constituțională în jurisprudența sa, accesul liber la justiție nu presupune accesul la toate instanțele judecătorești și la toate căile de atac prevăzute de lege, deoarece competența și căile de atac sunt stabilite exclusiv de legiuitor, care, în considerarea unor situații speciale, poate institui reguli speciale.

Cu privire la dispozițiile art. 34 din Codul de procedură civilă, Curtea s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 244 din 17 septembrie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 753 din 15 octombrie 2002, respingând excepția de neconstituționalitate ridicată. Neexistând elemente noi de natură a reconsidera jurisprudența Curții în această materie, considerentele și soluția acestei decizii rămân valabile și în prezenta cauză.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) și (4) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

D E C I D E:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 34 din Codul de procedură civilă, excepție ridicată de Rodica Neagu în Dosarul nr. 5.180/2002 al Tribunalului București — Secția a III-a civilă.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 13 mai 2003.

PREȘEDINTE,

prof. univ. dr. **COSTICĂ BULAI**

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiva

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 210

din 15 mai 2003

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (2) din Legea nr. 9/1998 privind acordarea de compensații cetățenilor români pentru bunurile trecute în proprietatea statului bulgar în urma aplicării Tratatului dintre România și Bulgaria, semnat la Craiova la 7 septembrie 1940, republicată

Costică Bulai	— președinte
Nicolae Cochinescu	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Petre Ninosu	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Șerban Viorel Stănoiu	— judecător
Ioan Vida	— judecător
Paula C. Pantea	— procuror
Ioana Marilena Chiva	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (2) din Legea nr. 9/1998 privind acordarea de compensații cetățenilor români pentru bunurile trecute în proprietatea statului bulgar în urma aplicării Tratatului dintre România și Bulgaria, semnat la Craiova la 7 septembrie 1940, republicată, excepție ridicată de Matilda Calafeteanu, Anca Petrescu și Ion Purnichescu în Dosarul nr. 1.234/CA/2002 al Tribunalului București — Secția a V-a civilă și de contencios administrativ.

La apelul nominal se prezintă unul dintre autorii excepției, Ion Purnichescu, personal, ceilalți autori ai excepției și părțile fiind lipsă, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Autorul excepției Ion Purnichescu arată că a luat la cunoștință de Decizia Curții Constituționale nr. 312/2002 prin care s-a admis excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor legale criticate care fac obiectul prezentului dosar și, ca atare, acesta a rămas fără obiect, depunând și concluzii scrise în acest sens.

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca devenită inadmisibilă, față de dispozițiile art. 23 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, republicată, având în vedere că, prin Decizia nr. 312 din 19 noiembrie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 81 din 7 februarie 2003, ulterior sesizării, Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor criticate, constatând că acestea sunt neconstituționale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 26 septembrie 2002, pronunțată în Dosarul nr. 1.234/CA/2002, **Tribunalul București — Secția a V-a civilă și de contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 1 alin. (2) din Legea nr. 9/1998 privind acordarea de compensații cetățenilor români pentru bunurile trecute în proprietatea statului bulgar în urma aplicării**

Tratatului dintre România și Bulgaria, semnat la Craiova la 7 septembrie 1940, republicată. Excepția a fost ridicată de Matilda Calafeteanu, Anca Petrescu și Ion Purnichescu într-o cauză administrativă având ca obiect contestația introdusă de autorii excepției pentru anularea unei hotărâri a Comisiei centrale pentru aplicarea Legii nr. 9/1998, prin care li s-a respins acordarea compensațiilor bănești prevăzute de Legea nr. 9/1998, republicată, având în vedere faptul că aceștia sunt moștenitori testamentari și nu se încadrează în categoria persoanelor îndreptățite la despăgubiri.

În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorii excepției susțin că limitarea sferii subiectelor care beneficiază de măsurile reparatorii prevăzute de Legea nr. 9/1998, prin eliminarea moștenitorilor testamentari de la beneficiul legii, constituie o încălcare a principiului egalității cetățenilor în fața legii, precum și a protecției dreptului de proprietate, consacrate de Constituție. Prin aceasta se încalcă și prevederile art. 42 din Constituție, care consacră dreptul de moștenire fără a face distincția între moștenitorii legali și cei testamentari, precum și ale art. 49 referitoare la restrângerea exercițiului unor drepturi. De asemenea, autorii excepției susțin că dispozițiile criticate contravin și prevederilor art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

Tribunalul București — Secția a V-a civilă și de contencios administrativ opinează în sensul că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, întrucât dispozițiile criticate nu încalcă prevederile constituționale invocate.

Potrivit dispozițiilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate. De asemenea, potrivit dispozițiilor art. 18¹ din Legea nr. 35/1997, cu modificările ulterioare, s-a solicitat și punctul de vedere al instituției Avocatul Poporului.

Guvernul apreciază că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor criticate este inadmisibilă, potrivit dispozițiilor art. 23 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, republicată, având în vedere că prin Decizia nr. 312/2002 Curtea Constituțională a admis excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (2) din Legea nr. 9/1998, republicată, constatând că acestea sunt neconstituționale în măsura în care înlătură moștenitorii testamentari de la beneficiul compensațiilor prevăzute la art. 1 alin. (1) din aceeași lege.

Avocatul Poporului consideră că devin aplicabile dispozițiile art. 23 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, republicată, deoarece Curtea Constituțională s-a pronunțat asupra

dispozițiilor criticate prin Decizia nr. 312/2002, în sensul admiterii acesteia.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctul lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctele de vedere ale Guvernului și Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, republicată, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și celor ale art. 1 alin. (1), art. 2, 3 și 12 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate ridicată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 1 alin. (2) din Legea nr. 9/1998 privind acordarea de compensații cetățenilor români pentru bunurile trecute în proprietatea statului bulgar în urma aplicării Tratatului dintre România și Bulgaria, semnat la Craiova la 7 septembrie 1940, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 105 din 7 februarie 2002. Având în vedere că alin. (2) al articolului menționat face referire și la alin. (1), se impune redarea cuprinsului ambelor alineate, care au următorul conținut:

— Art. 1. alin. (1) și (2): „(1) *Cetățenii români, prejudiciați în urma aplicării Tratatului dintre România și Bulgaria, semnat la Craiova la 7 septembrie 1940, denumit în continuare tratat, au dreptul la compensațiile stabilite potrivit prezentei legi, în măsura în care nu au primit anterior sau au primit numai parțial compensații ori despăgubiri pentru bunurile imobile — construcții și terenuri — pe care le aveau în proprietate în județele Durostor și Caliacra, cedate Bulgariei, precum și pentru recoltele neculese de porumb, bumbac și floarea-soarelui.*

(2) *De prevederile alin. (1) beneficiază și cetățenii români, moștenitori legali ai foștilor proprietari.*”

În susținerea excepției de neconstituționalitate, autorii acesteia apreciază că prin dispozițiile legale criticate sunt încălcate următoarele prevederi constituționale:

— Art. 15 alin. (1): „*Cetățenii beneficiază de drepturile și de libertățile consacrate prin Constituție și prin alte legi și au obligațiile prevăzute de acestea.*”;

— Art. 16 alin. (1): „*Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.*”;

— Art. 20 alin. (2): „*Dacă există neconcordanțe între pactele și tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale omului, la care România este parte, și legile interne, au prioritate reglementările internaționale.*”;

— Art. 41 alin. (1) și (2): „(1) *Dreptul de proprietate, precum și creanțele asupra statului, sunt garantate. Conținutul și limitele acestor drepturi sunt stabilite de lege.*

(2) *Proprietatea privată este ocrotită în mod egal de lege, indiferent de titular. Cetățenii străini și apatrizii nu pot dobândi dreptul de proprietate asupra terenurilor.*”;

— Art. 42: „*Dreptul la moștenire este garantat.*”;

— Art. 49: „(1) *Exercițiul unor drepturi sau al unor libertăți poate fi restrâns numai prin lege și numai dacă se impune, după caz, pentru: apărarea siguranței naționale, a ordinii, a*

sănătății ori a moralei publice, a drepturilor și a libertăților cetățenilor; desfășurarea instrucției penale; prevenirea consecințelor unei calamități naturale ori ale unui sinistru deosebit de grav.

(2) *Restrângerea trebuie să fie proporțională cu situația care a determinat-o și nu poate atinge existența dreptului sau a libertății.*”;

— Art. 135 alin. (1) și (2): „(1) *Statul ocrotește proprietatea.*

(2) *Proprietatea este publică sau privată.*”

De asemenea, autorii excepției invocă și prevederile art. 1 paragraful 1 din Protocolul nr. 1 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care au următorul cuprins: „*Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.*”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, prin Decizia nr. 312 din 19 noiembrie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 81 din 7 februarie 2003, a admis excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (2) din Legea nr. 9/1998, republicată, constatând că acestea sunt neconstituționale în măsura în care înlătură moștenitorii testamentari de la beneficiul acordării compensațiilor prevăzute la alin. (1) al art. 1 din aceeași lege, cu următoarea motivare:

„[...] se reține că dreptul de creanță a intrat în patrimoniul foștilor proprietari, cetățeni români, prejudiciați prin aplicarea tratatului, la data intrării în vigoare a acestuia. Prin urmare, foștii proprietari aveau capacitatea de a dispune de acest drept de creanță prin acte pentru cauză de moarte.

Pentru rațiunile înfățișate Curtea constată că este întemeiată critica de neconstituționalitate potrivit căreia prevederile art. 1 alin. (2) din Legea nr. 9/1998, republicată, sunt contrare dispozițiilor art. 42 din Constituție, în măsura în care limitează sfera persoanelor îndreptățite la acordarea de despăgubiri numai la foștii proprietari și moștenitorii lor legali, excluzându-i pe moștenitorii testamentari. Într-adevăr, art. 42 din Constituție garantează dreptul la moștenire, fără a limita garanția instituită exclusiv la moștenirea legală. Întrucât, însă, dreptul la moștenire, în general, semnifică atât dreptul la moștenire legală, cât și la cea testamentară, limitarea impusă prin art. 1 alin. (2) din Legea nr. 9/1998 contravine dispozițiilor textului constituțional.

Curtea constată, de asemenea, că este întemeiată și critica referitoare la încălcarea dispozițiilor art. 16 din Constituție. Astfel, în jurisprudența sa, Curtea Constituțională a statuat în mod constant că aplicarea unui tratament juridic diferențiat este justificată numai prin existența unor situații diferite.

Calitatea de moștenitor legal sau testamentar nu îi plasează însă pe titulari în situații diferite, din punctul de vedere care interesează aici, de natură să impună instituirea unui tratament juridic diferențiat, fără a fi discriminator. [...]

În ceea ce privește susținerea potrivit căreia prevederile art. 1 alin. (1) din Legea nr. 9/1998, republicată, contravin și dispozițiilor art. 49 din Constituție, Curtea consideră, de asemenea, că este întemeiată. Întrucât dreptul de creanță față de statul român a existat în patrimoniul foștilor proprietari, la data decesului acestora, și, deci, a putut fi transmis pe cale testamentară, dispozițiile legale criticate aduc o restrângere a

exercițiului dreptului la moștenire, dar fără ca aceasta să fie justificată, în speță, de existența vreunui caz dintre cazurile prevăzute expres și limitativ de textul constituțional menționat.

Potrivit dispozițiilor art. 23 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, republicată, „Nu pot face obiectul excepției [...] prevederile constatate ca fiind neconstituționale printr-o decizie anterioară a Curții Constituționale“. În cazul de față, sesizarea Curții cu excepția de neconstituționalitate, prin Încheierea din data de 26 septembrie 2002 a Tribunalului București — Secția a V-a civilă și de contencios administrativ, a fost anterioară datei de 7 februarie 2003, data

publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, a Deciziei nr. 312 din 19 noiembrie 2002.

Potrivit dispozițiilor art. 145 alin. (2) din Constituție, deciziile de admitere ale Curții Constituționale sunt opozabile *erga omnes* de la data publicării lor în Monitorul Oficial al României, Partea I, dar, totodată, acestea sunt opozabile Curții Constituționale de la data pronunțării lor.

Ținând seama de toate aceste considerente, Curtea urmează să respingă excepția de neconstituționalitate ca devenită inadmisibilă.

Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), art. 23 și art. 25 alin. (1) și (4) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

D E C I D E:

Respinge, ca devenită inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (2) din Legea nr. 9/1998 privind acordarea de compensații cetățenilor români pentru bunurile trecute în proprietatea statului bulgar în urma aplicării Tratatului dintre România și Bulgaria, semnat la Craiova la 7 septembrie 1940, republicată, excepție ridicată de Matilda Calafeteanu, Anca Petrescu și Ion Purnichescu în Dosarul nr. 1.234/CA/2002 al Tribunalului București — Secția a V-a civilă și de contencios administrativ.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 15 mai 2003.

PREȘEDINTE,
prof. univ. dr. **COSTICĂ BULAI**

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiva

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE privind aprobarea stemei județului Dolj

În temeiul art. 107 din Constituție și al art. 10 alin. 2 din Legea nr. 102/1992 privind stema țării și sigiliul statului,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă stema județului Dolj, prevăzută în anexa nr. 1.

Art. 2. — Descrierea elementelor stemei și semnificația

acestora sunt prevăzute în anexa nr. 2.

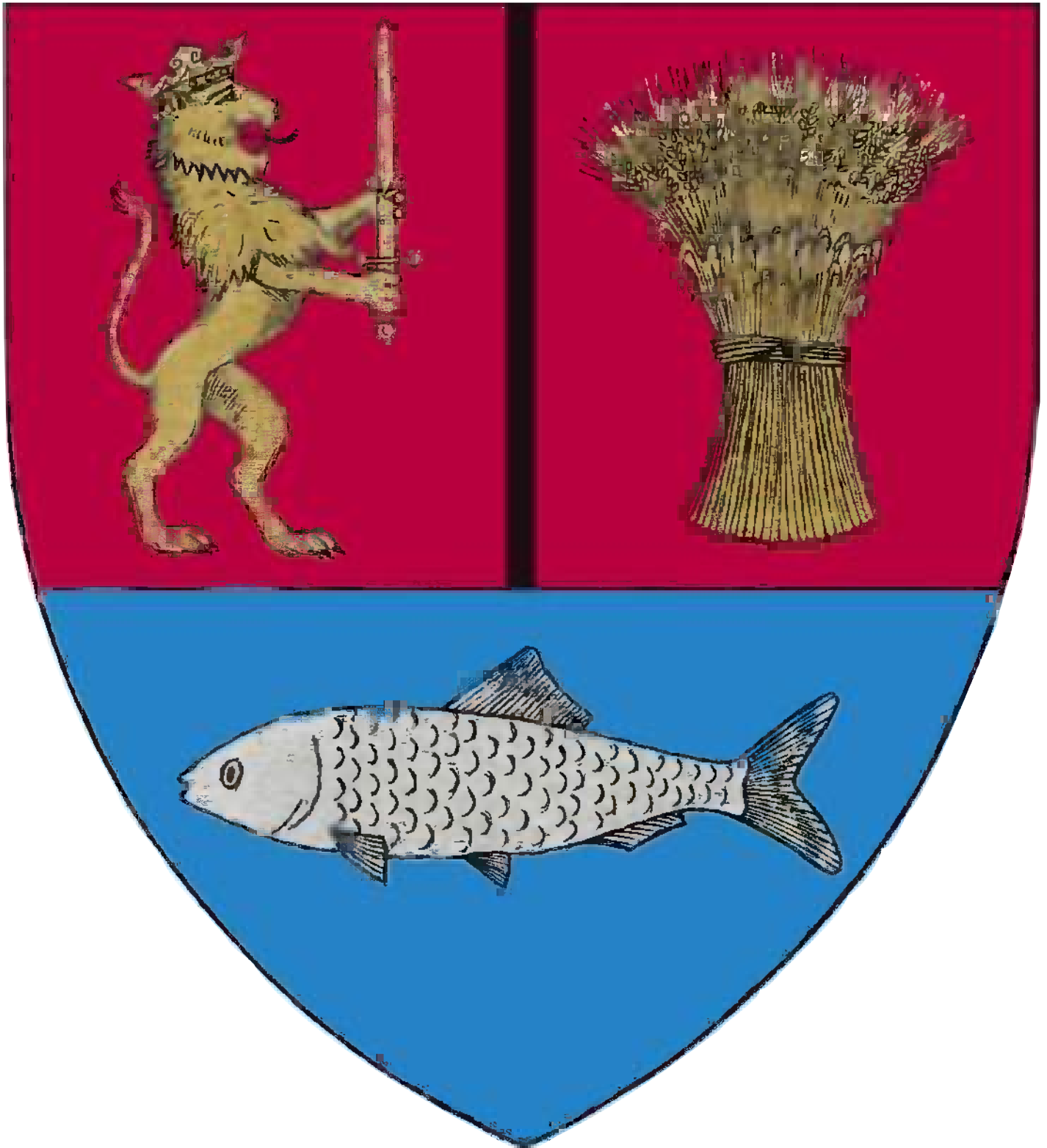
Art. 3. — Anexele nr. 1 și 2 fac parte integrantă din

prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU
ADRIAN NĂSTASE

Contrasemnează:
Ministrul administrației publice,
Octav Cozmâncă,

București, 29 mai 2003.
Nr. 626.

**DESCRIEREA ȘI SEMNIFICAȚIILE
elementelor însumate ale stemei județului Dolj**

Descrierea stemei:

Stema județului Dolj, potrivit anexei nr. 1, se compune dintr-un scut triunghiular cu marginile rotunjite, tăiat și retezat.

În cartierul unu, în câmp roșu, un leu rampant, încoronat, de aur, armat și limbat cu negru, ținând o sabie de aur, în pal.

În cartierul doi, în câmp roșu, un snop de grâu, de aur.

În cartierul trei, în câmp albastru, un pește de argint, orientat spre dreapta.

Semnificația elementelor însumate:

Leul este vechiul simbol al Olteniei, ca provincie istorică românească, și este un corolar al virtuților locuitorilor acestor meleaguri.

Snopul de grâu reprezintă bogăția acestui județ și ocupația tradițională a locuitorilor săi.

Peștele este un element heraldic tradițional, înscris în vechea stemă interbelică a județului, și reprezintă bogăția apelor acestei zone, iar prin extrapolare poate deveni un simbol al agilității oamenilor de pe aceste meleaguri.

GUVERNUL ROMÂNIEI

H O T Ă R Ă R E

privind aprobarea stemei municipiului Calafat, județul Dolj

În temeiul art. 107 din Constituție și al art. 10 alin. 2 din Legea nr. 102/1992 privind stema țării și sigiliul statului,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă stema municipiului Calafat, județul Dolj, prevăzută în anexa nr. 1.

Art. 2. — Descrierea elementelor stemei și semnificația

acestora sunt prevăzute în anexa nr. 2.

Art. 3. — Anexele nr. 1 și 2 fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU
ADRIAN NĂSTASE

Contrasemnează:
Ministrul administrației publice,
Octav Cozmâncă

București, 29 mai 2003.
Nr. 627.

DESCRIEREA ȘI SEMNIFICAȚIILE
elementelor însumate ale stemei municipiului Calafat, județul Dolj

Descrierea stemei:

Stema municipiului Calafat, potrivit anexei nr. 1, se compune dintr-un scut triunghiular cu marginile rotunjite, împărțit în furcă răsturnată.

În cartierul unu, pe roșu, un leu rampant de aur, ieșind spre dreapta, armat cu negru.

În cartierul doi, pe argint, trei ghiulele negre arzând cu flacără roșie, așezate una la două.

În cartierul trei, pe albastru, un caduceu de argint.

Scutul este timbrat de o coroană murală de argint, cu cinci turnuri crenelate.

Semnificația elementelor însumate:

Leul este vechiul simbol al Olteniei, prezent și în tradiția heraldică interbelică.

Ghiulelele sunt, de asemenea, un element heraldic tradițional, ele făcând aluzie la începutul Războiului de independență din 1877, de la Calafat și Corabia pornind primele asalturi asupra malului turcesc.

Caduceul este simbolul zeului comerțului, Mercur, și se referă la poziția de centru comercial și de tranzit a localității, ce este și port la Dunăre.

Coroana murală cu cinci turnuri crenelate arată că localitatea are rang de municipiu.

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRÂRE

privind aprobarea stemei municipiului Giurgiu, județul Giurgiu

În temeiul art. 107 din Constituție și al art. 10 alin. 2 din Legea nr. 102/1992 privind stema țării și sigiliul statului,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă stema municipiului Giurgiu, județul Giurgiu, prevăzută în anexa nr. 1.

Art. 2. — Descrierea elementelor stemei și semnificația

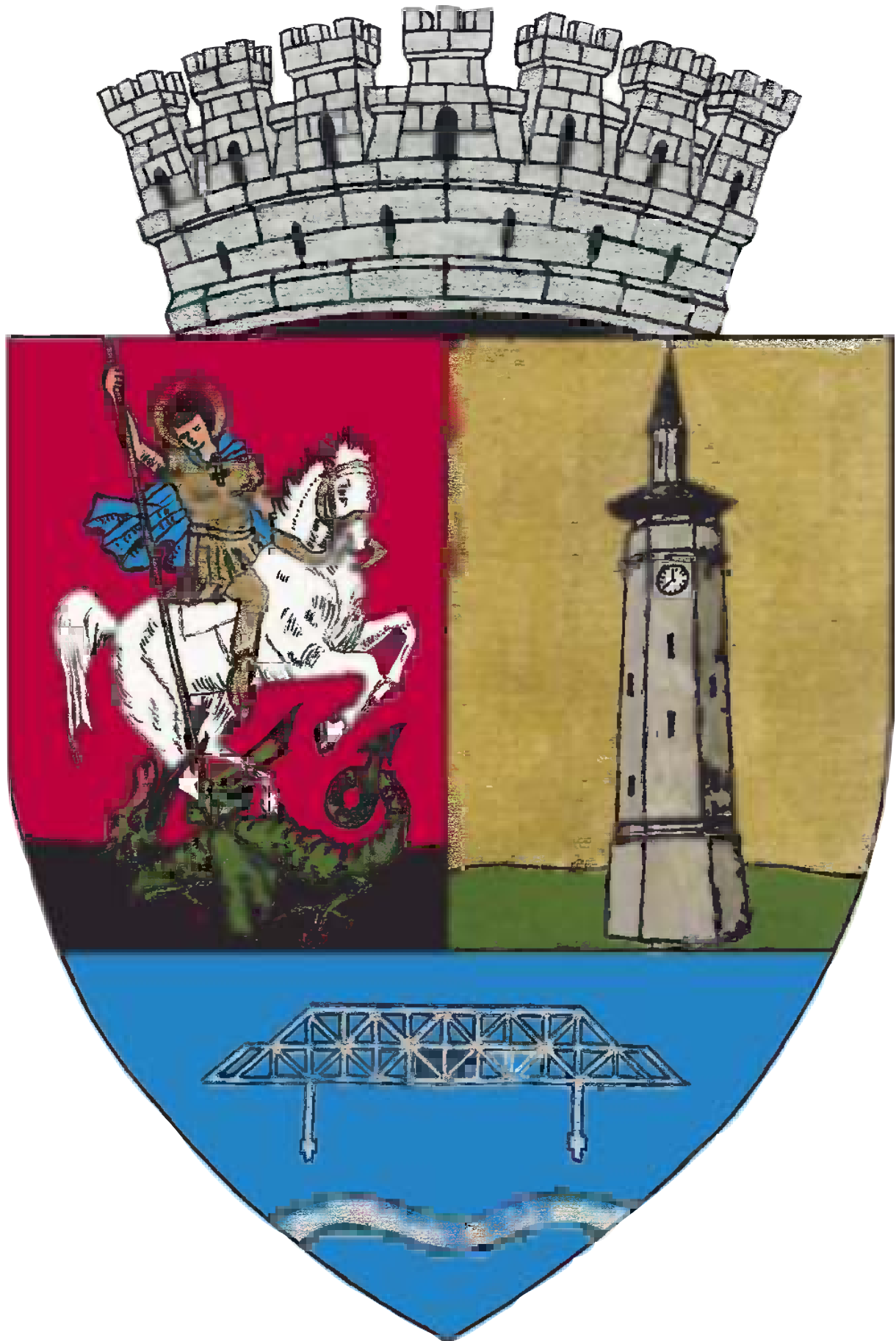
acestora sunt prevăzute în anexa nr. 2.

Art. 3. — Anexele nr. 1 și 2 fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU
ADRIAN NĂSTASE

Contrasemnează:
Ministrul administrației publice,
Octav Cozmâncă

București, 29 mai 2003.
Nr. 628.

DESCRIEREA ȘI SEMNIFICAȚIILE
elementelor însumate ale stemei municipiului Giurgiu, județul Giurgiu

Descrierea stemei:

Stema municipiului Giurgiu, potrivit anexei nr. 1, se compune dintr-un scut despicat și retezat.

Prima partiție — în câmp roșu — Sfântul Gheorghe ecvestru, cu haina aurie, cu fața și brațele în culoare naturală, cu mantaua albastră, pe un cal alb natural, cu frâu auriu și șaua albă, asuprind cu lancea un balaur în culoare naturală.

Partiția a doua — în câmp galben auriu — turnul cu ceas blazonat natural, amplasat pe o terasă verde.

Partiția a treia — Podul Prieteniei din argint, pe fond albastru, la partea inferioară fiind desenat un brâu undat de argint.

Scutul este timbrat de o coroană murală de argint, cu șapte turnuri crenelate.

Semnificația elementelor însumate:

Sfântul Gheorghe, patronul spiritual al municipiului, constituie arma vorbitoare, făcând aluzie la denumirea localității și amintind de lupta de apărare dusă de locuitorii așezării de-a lungul timpului.

Turnul cu ceas este simbolul istoric al municipiului, centrul geometric al orașului vechi, organizat pe o structură de tip radial, monument de arhitectură reprezentativ din a doua jumătate a secolului al XVIII-lea.

Podul Prieteniei simbolizează fizic și spiritual legătura municipiului cu orașul Russe din Bulgaria.

Coroana murală cu șapte turnuri crenelate arată că localitatea are rang de municipiu reședință de județ.

GUVERNUL ROMÂNIEI

H O T Ă R Ă R E
pentru aprobarea Acordului de cooperare economică
și tehnică dintre Guvernul României și Guvernul Republicii
Namibia, semnat la București la 16 februarie 2003

În temeiul art. 107 din Constituție și al art. 5 alin. 1 din Legea nr. 4/1991 privind încheierea și ratificarea tratatelor, cu completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Se aprobă Acordul de cooperare economică și tehnică dintre Guvernul României și Guvernul Republicii Namibia, semnat la București la 16 februarie 2003.

PRIM-MINISTRU
ADRIAN NĂSTASE

Contrasemnează:
Departamentul de Comerț Exterior,
Eugen Dijmărescu,
secretar de stat
Ministrul afacerilor externe,
Mircea Geoană
Ministrul finanțelor publice,
Mihai Nicolae Tănăsescu

București, 29 mai 2003.
Nr. 635.

A C O R D
de cooperare economică și tehnică între Guvernul României și Guvernul Republicii Namibia*)

Guvernul României și Guvernul Republicii Namibia, denumite în continuare *părți*, dorind să consolideze în continuare relațiile economice dintre ele, în scopul dezvoltării cooperării economice și tehnice dintre cele două țări, au convenit următoarele:

ARTICOLUL 1

1. Părțile se obligă, în conformitate cu legile și reglementările lor naționale, să promoveze pe mai departe dezvoltarea cooperării economice și tehnice dintre statele lor.

2. Cooperarea economică și tehnică va viza toate sectoarele economice dintre cele două state și va fi aplicată prin înțelegeri separate între ministerele de profil ale părților.

ARTICOLUL 2

Cooperarea economică și tehnică poate include, dar nu se va limita la, următoarele domenii:

- a) prospectarea și exploatarea zăcămintelor de minerale;
- b) elaborarea de studii, proiecte și documentații tehnice pentru obiective economice;
- c) identificarea și punerea în funcțiune a unor obiective socioeconomice;
- d) cooperarea în dezvoltarea în comun, utilizarea și extinderea facilităților de producție;
- e) crearea de societăți mixte între firme românești și namibiene, agenții comerciale, oficii tehnico-comerciale și entități comerciale;
- f) folosirea de către societățile române și namibiene a facilităților disponibile în zonele de prelucrare pentru export;
- g) transferul de tehnologie, know-how și informații tehnice;
- h) dezvoltarea resurselor umane în sectorul educațional.

ARTICOLUL 3

1. Părțile se obligă să încurajeze acțiunile persoanelor fizice și juridice din sectorul comercial (denumite în continuare *comercianți*), să stabilească tranzacții comerciale directe.

2. Condițiile specifice de realizare a respectivelor tranzacții vor fi convenite între comercianți.

3. Pe durata execuției tranzacțiilor comerciale, comercianții vor respecta legile și reglementările fiecărui stat, mai ales cele privind rezidența și legislația muncii.

ARTICOLUL 4

Plățile decurgând din tranzacțiile comerciale vor fi efectuate în deize liber convertibile și în conformitate cu reglementările privind regimul operațiunilor valutare, în vigoare la data respectivelor tranzacții, în fiecare dintre state.

ARTICOLUL 5

Comercianții vor lua măsurile necesare pentru a-și proteja drepturile de proprietate intelectuală, cu respectarea acordurilor și reglementărilor în vigoare în fiecare stat, precum și a acordurilor și înțelegerilor internaționale la care ele sunt parte.

ARTICOLUL 6

Informațiile tehnice, confidențiale, schimbate între comercianți, în legătură cu tranzacțiile comerciale, nu vor fi transmise unei terțe părți fără acordul comerciantului care a furnizat asemenea informații.

ARTICOLUL 7

Părțile pot conveni, direct sau prin entități autorizate, alte aranjamente de cooperare reciproc avantajoase.

ARTICOLUL 8

1. Prevederile prezentului acord nu vor afecta alte înțelegeri bilaterale între părți și nu vor afecta dreptul fiecărei părți de a adopta și aplica măsuri destinate protecției și securității naționale, a sănătății publice, a mediului, a resurselor naturale sau a patrimoniului cultural.

2. Orice diferend care poate apărea în legătură cu interpretarea sau aplicarea prezentului acord va fi soluționat amiabil, pe căi diplomatice.

ARTICOLUL 9

Părțile se obligă, în conformitate cu sistemul juridic al statului propriu, să sprijine rezolvarea pe cale amiabilă a oricărui diferend ce poate apărea în legătură cu tranzacțiile comerciale dintre comercianți.

ARTICOLUL 10

Prezentul acord va intra în vigoare la data primirii de către partea namibiană a notificării scrise de la partea română, confirmând că toate procedurile interne legale, necesare intrării în vigoare, au fost îndeplinite. Prezentul acord va rămâne în vigoare pentru o perioadă de 5 (cinci) ani și se va prelungi automat pe perioade succesive de 1 (un) an. Fiecare parte poate denunța prezentul acord informând-o pe cealaltă în scris, pe cale diplomatică, cu 90 (nouăzeci) de zile înaintea intenției de a denunța prezentul acord.

ARTICOLUL 11

Prezentul acord poate fi modificat prin consimțământul mutual al părților. Modificările nu vor prejudicia drepturile și

*) Traducere.

obligățiile rezultând din acord sau din tranzacțiile comerciale încheiate între comercianți înainte de efectuarea acestor modificări.

Modificările vor intra în vigoare în conformitate cu procedurile stabilite în art. 10.

Înainte de aderarea României la Uniunea Europeană (U.E.), România și Namibia vor efectua consultări pentru

adaptarea cadrului juridic comercial bilateral la acela existent între U.E. și Namibia.

ARTICOLUL 12

În cazul expirării, prevederile prezentului acord vor continua să se aplice tuturor tranzacțiilor comerciale convenite, dar nerealizate integral înainte de expirare.

Semnat la București la 16 februarie 2003, în două exemplare originale în limba engleză.

Pentru Guvernul României,
Eugen Dijmărescu,
secretar de stat,
Departamentul de Comerț Exterior

Pentru Guvernul Republicii Namibia,
Jesaya N. Nyamu,
ministrul comerțului și industriei

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI – CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 2511.1–12.1/ROL Banca Comercială Română – S.A. – Sucursala „Unirea” București
și nr. 5069427282 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare).

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 411.97.54, tel./fax 410.77.36.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78,
E-mail: marketing@ramo.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro
